

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Tdo/72/2018
Identifikačné číslo spisu: 7216010288
Dátum vydania rozhodnutia: 11.12.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Martin Piovartsy
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:7216010288.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Piovartsyho a sudcov JUDr. Františka Moznera a JUDr. Petra Paludu v trestnej veci obvineného S. Z. pre zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. d) Tr. zák., o dovolaní obvineného S. Z. podanom prostredníctvom obhajcu JUDr. Vladimíra Habiňáka proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 15. júna 2016, sp. zn. 4To/45/2016, na neverejnom zasadnutí konanom 11. decembra 2018, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Tr. por. dovolanie obvineného S. Z. sa odmieta.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Košice II z 18. apríla 2016, sp. zn. 3T/24/2016, bol obvinený S. Z. uznaný za vinného zo spáchania zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. d) Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

v H. na zastávke MHD J. pri OC M. dňa 07. januára 2016 v čase o 02.00 hod. v stave opitosti pristúpil k pošk. O. T. nar. XX. Z. XXXX sediacemu na lavičke so slovami „prečo spíš s mojou ženou“ a vzápätí ho fyzicky napadol tak, že ho dvakrát udrel rukou do oblasti tváre, následne udrel pošk. T. hlavou do čela a napokon mu rukou siahol do vrecka vetrovky, odkiaľ mu odcudzil približne 5,- Eur v minciach, čím mu spôsobil škodu vo výške približne 5,- Eur.

Za to mu súd podľa § 188 ods. 2, § 38 ods. 5 Tr. zák. uložil trest odňatia slobody v trvaní 114 (stoštrnásť) mesiacov. Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. obvineného na výkon trestu zaradil do ÚVTOS so stredným stupňom stráženia. Podľa § 73 ods. 2 písm. d) Tr. zák. mu uložil aj ochranné protialkoholické liečenie ambulantnou formou.

Na podklade odvolania obvineného voči tomuto rozsudku Krajský súd v Košiciach uznesením z 15. 06. 2016, sp. zn. 4To/45/2016 rozhodol tak, že podľa § 319 Tr. por. odvolanie obvineného zamietol.

Proti rozsudku krajského súdu podal prostredníctvom svojho obhajcu z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. c), g) a i) Tr. por. obvinený S. Z. dovolanie.

Na úvod dovolania uviedol, že skutok nespáchal, necíti sa byť z jeho spáchania vinným a s rozhodnutiami súdov obidvoch stupňov nesúhlasí.

Zásadné porušenie práva na obhajobu (§ 371 ods. 1 písm. c) Tr. por.) videl obvinený v tom, že hoci bol obvinený zo zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. d) Tr. zák. so spodnou hranicou vyššou ako päť rokov, po svojom zadržaní (vzatí do cely predbežného zadržania) a obvinení 07. januára 2016 nemal pri výsluchu obhajcu a tohto nemal ani pri rozhodovaní o vzatí do väzby 08. januára 2016. Obhajca mu bol ustanovený až po jeho vzatí do väzby. Uviedol, že právo na obhajobu vyplýva z ustanovení 2 ods. 1, ods. 5 Tr. por. (NS SR č. 2/2003 I, II, III) a aj z § 34 ods. 1, ods. 5 Tr. por. v spojení s čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Poukázal na judikát Európskeho súdu pre ľudské práva (Zachar, Čierny vs. Slovensko), kde súd zistil porušenie práva na obhajobu keď zadržaní nemali pri prvom výsluchu obhajcu. Súd poukázal na zásadu ovocia z otráveného stromu, kde prvotný nezákonný dôkaz prenáša nezákonnosť aj na ďalšie dôkazy.

Založenie rozhodnutia súdu na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom (§ 371 ods. 1 pís. g) Tr. por.) podľa obvineného spočíva v tom, že z prvostupňového rozhodnutia vyplýva, že bol bez akýchkoľvek pochybností usvedčený obsahom kamerového záznamu, ktorý situáciu na mieste činu taktiež zaznamenal. Ide o dôkaz, ktorý mal zaznamenať celý incident, vrátane príchodu policajnej hliadky a ich postupu. Preto trval na vykonaní tohto dôkazu prehratím záznamu z priemyselnej kamery avšak pre technické problémy na strane súdu mu nebolo vyhovené. Výslovil názor, že súdu nič nebránilo tieto technické problémy odstrániť a zabezpečiť tento dôkaz prehratím na hlavnom pojednávaní. Ide o dôkaz, ktorý vyvráti spáchanie trestného činu lúpeže a výpoveď poškodeného a svedkov. Podľa ustálenej judikatúry len prepisy či záznamy k hlavnému dôkazu, ku ktorému sú vyhotovené, sú právne neúčinné bez toho, aby bol tento hlavný dôkaz (kamerový záznam) zabezpečený do spisu a vykonaný na hlavnom pojednávaní. Neprávne postupovali orgány činné v trestnom konaní, keď nezabezpečili dôkaz, finančnú hotovosť 3,80 €, ktorá bola u neho nájdená. Tento dôkaz mohol spochybniť výpoveď poškodeného. V zápisnici o obmedzení osobnej slobody osoby podozrivej však nie je uvedené, o aké mince sa jednalo. Je tam uvedená len finančná hotovosť 3,8 € v drobných minciach. Zároveň poškodený neuviedol, v akých minciach alebo bankovkách malo byť tých 5 €, ktoré mu mal vziať. Nebolo vykonané expertízne skúmanie na zistenie prítomnosti daktyloskopických stôp na predmetných minciach, t. j. nebolo vykonané žiadne expertízne skúmanie k tomu, či poškodený bol v kontakte s predmetnou finančnou hotovosťou, hlavne keď hneď po konflikte bol zadržaný a ani u neho a ani na mieste činu sa žiadne ulúpené peniaze nenašli. Na hlavnom pojednávaní bola spochybnená aj skutočnosť, či poškodený mal pri sebe nejaké peniaze. Zasahujúci príslušníci policajného zboru M. H. a M. E., ktorí mali byť svedkami trestného činu, ktorí ho usvedčovali z jeho spáchania neboli zbavení mlčanlivosti. Títo policajti robili aj následné úkony - prehliadku miesta činu a osôb, čo narúša ich nezaújatosť. Prvostupňový súd uveril výpovediam uvedených svedkov aj napriek tomu, že títo voči nemu použili fyzické násilie, fackali ho, kopali ho do nôh v dôsledku čoho mal na tvári opuchy, okolo nosa a spánkovej oblasti, škrabanec na ľavom predlaktí a na ľavom kolene, hematoma pod pravým uchom o čom v prílohe predložil dekurz z 11. januára 2016. z ktorého sú tieto skutočnosti zrejme.

Na odôvodnenie dovolacieho dôvodu uplatneného podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. obvinený S. Z. namietal, že rozhodnutia súdov obidvoch stupňov sú založené na skutkových chybách, právnych pochybnostiach a dôkazoch, ktoré neboli vykonané zákonným spôsobom. Vykonaným dokazovaním nebol preukázaný zákonný znak - úmysel zmocniť sa cudzej veci ani samotné zmocnenie sa cudzej veci. Z výpovedí svedkov a poškodeného nevyplýva, že videli alebo inak vnímali odcudzenie finančnej hotovosti z vrečka bundy poškodeného. Svedok H. na hlavnom pojednávaní vypovedal, že videl, že jeden muž držal druhého okolo krku a druhú ruku mal na vrecku jeho bundy. Svedok E. na hlavnom pojednávaní uviedol, že videl muža, ako šahá druhému mužovi do vrečka. Z uvedeného je teda zrejme, že ani jeden svedok nevidel, že odcudzil poškodenému finančnú hotovosť. Z výpovede poškodeného vyplýva že tento si všimol, že nemá finančnú hotovosť až v čase, keď zbadal na zemi lístok MHD a zistil, že ľavé vrecko vetrovky má prázdne. Z toho je zrejme, že nikto nevidel ani inak nevnímal, že

odcudzil finančnú hotovosť. Okresný aj krajský súd vychádzali len z tvrdení poškodeného, hoci tento mal podľa dychovej skúšky 1,09 mg alkoholu na liter, čo je viac ako 2 promile v dychu a dychová skúška bola vykonaná dva a pol hodiny po údajnom spáchaní skutku. Tento údaj však žiadnym spôsobom nekorešponduje s množstvom alkoholu, ktorý poškodený uvádzal vo svojej výpovedi (vypovedal, že vypil dve pívá, pol deci vodky a jedno malé pivo). Súdy uverili tvrdeniam poškodeného aj napriek tomu, že sa rozchádzajú s tvrdeniami ostatných svedkov, najmä svedka E.. Výpoveď poškodeného o priebehu skutku nekorešponduje ani s úradným záznamom o priebehu skutku zachyteného priemyselnou kamerou. Uviedol, že pri bití sa, drganí alebo sácaní je úplne bežné, že jedna osoba sa chytí šiat druhej osoby, resp. mu z vrecka niečo vypadne. To však neznamená, že ide o trestný čin lúpeže alebo o úmysel zmocniť sa cudzej veci. Poškodený nevedel presne uviesť ani o akú hotovosť sa malo jednáť - maximálne 5 €, ktoré sa však nenašli aj keď bol zadržaný a našli sa u neho len jeho peniaze 3,50 €-. Túto sumu však policajti nepovažovali za vec pochádzajúcu z trestnej činnosti pretože mu bola vrátená. Pred policajnou hliadkou utekal preto, že mal konflikt s poškodeným, ale hlavne preto, že len tri mesiace predtým bol prepustený z predošlého výkonu trestu odňatia slobody.

Navrhol preto, aby dovolací súd z dôvodov § 371 ods. 1 písm. c), písm. g) a písm. i) Tr. por. vyslovil, že napadnutým rozsudkom (správne uznesením krajského súdu) bol porušený zákon v jeho neprospech, napadnuté uznesenie ako aj rozhodnutie súdu prvého stupňa zrušil a prvostupňovému súdu prikázal, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol. Zároveň navrhol, aby dovolací súd podľa § 380 ods. 4 Tr. por. prerušil výkon dovolaním napadnutého rozhodnutia a prepustil ho na slobodu.

Prokurátor okresnej prokuratúry Košice II, ktorému bolo dovolanie obvineného zaslané na vyjadrenie vyslovil názor, že nie je daný ani jeden z dovolacích dôvodov, na ktoré obvinený poukázal. S rozhodnutiami súdov obidvoch stupňov sa stotožnil, vykonané dokazovanie označil za zákonné a dovolacie tvrdenia obvineného za účelové. K namietanému porušeniu práva na obhajobu uviedol, že obvinený bol trestne stíhaný za zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. d) Tr. zák., za ktorý zákonodarca ustanovuje trestnú sadzbu od 7 do 12 rokov. Dôvody povinnej obhajoby podľa § 37 ods. 1 písm. c) Tr. por. dané preto neboli.

Na záver vyjadrenia navrhol, aby dovolací súd dovolanie obvineného podľa § 382 písm. c) Tr. por. ako nedôvodné odmietol.

Napriek tomu, že vyjadrenie prokurátora bolo zaslané obvinenému S. Z. tento naň v určenej lehote nereagoval.

Najvyšší súd zistil, že dovolanie proti napadnutému rozsudku je prípustné (§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. a), h) Tr. por. a § 566 ods. 3 Tr. por.), bolo podané oprávnenou osobou (§ 369 ods. 2 písm. b) Tr. por.), v zákonom stanovenej lehote (§ 370 ods. 1 Tr. por.) a na zákonom určenom mieste (§ 370 ods. 3 Tr. por.). Dovolanie súčasne spĺňa podmienky uvedené v § 372 a § 373 Tr. por., ako aj obsahové náležitosti uvedené v § 374 Tr. por., a nie je daný dôvod na postup súdu podľa § 382 písm. a), písm. b), písm. d), písm. e) ani písm. f) Tr. por.

Dovolací súd nahliadnutím do spisového materiálu zistil, že dovolanie obvineného S. Z. nie je dôvodné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky úvodom pripomína, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Nielen z označenia tohto opravného prostriedku ako mimoriadneho, ale predovšetkým zo samotnej úpravy dovolania v Trestnom poriadku je zrejmé, že dovolanie nie je určené k náprave akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších - mimoriadnych - procesných a hmotnoprávných chýb, ktoré by svojim charakterom mohli mať výrazný vplyv na konanie a jeho procesný výsledok, a preto je potrebné ich odstrániť, a ktoré sú ako dovolacie dôvody taxatívne uvedené v ustanovení § 371 ods. 1 Tr. por.

Dovolací súd nie je povolaný na revíziu napadnutého rozhodnutia z vlastnej iniciatívy, práve naopak z ustanovenia § 385 ods. 1 Tr. por. expresis verbis vyplýva, že je viazaný dôvodmi dovolania, ktoré sú v

ňom uvedené.

Podľa § 371 ods. 1 Tr. por. dovolanie možno podať ak:

c) zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu,

g) rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom,

i) rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Podľa ustálenej praxe dovolacieho súdu vo vzťahu k výkladu dovolacích dôvodov uvedených v ustanovení § 371 ods. 1 písm. c), písm. g) a písm. i) Tr. por. je potrebné uviesť nasledovné:

Zásadným porušením práva na obhajobu (§ 371 ods. 1 písm. c) Tr. por.) sa rozumie najmä porušenie ustanovení o povinnej obhajobe, teda stav, keď obvinený po určitú časť trestného konania nemal obhajcu napriek tomu, že ho mal mať, a zároveň orgány činné v trestnom konaní alebo súd, v tomto čase skutočne vykonávali úkony trestného konania, ktoré smerovali k vydaniu meritórneho rozhodnutia, ktoré bolo napadnuté dovolaním. Výnimočne môže ísť aj o iné pochybenie súdu alebo orgánov činných v trestnom konaní, v dôsledku ktorého dôjde k odňatiu alebo znemožneniu riadneho uplatnenia procesných práv obvineného. Zároveň je však potrebné zdôrazniť, že nie každé porušenie práva obvineného na obhajobu môže mať za následok konštatovanie naplnenia dovolacieho dôvodu uvedeného v ustanovení § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. Zákon totiž výslovne požaduje, aby išlo o porušenie zásadné. Takéto porušenie musí teda kardinálnym, kľúčovým spôsobom zasiahnuť do možnosti obvineného uplatniť svoje základné právo brániť sa proti tvrdeniam obžaloby. Prípadné porušenie práva na obhajobu, pokiaľ sa zásadným spôsobom neprejaví na postavení obvineného v trestnom konaní, preto samo osebe nezakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. Pri posudzovaní, či v tom ktorom prípade bolo zásadným spôsobom porušené právo obvineného na obhajobu, je potrebné vychádzať zo všetkých okolností a špecifik konkrétného prípadu a tieto individuálne ako aj vo vzájomných súvislostiach vyhodnotiť. Právo na obhajobu treba chápať ako vytvorenie podmienok pre úplné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. možno uplatniť len v prípade, ak dôjde k porušeniu zákonných ustanovení upravujúcich vykonávanie jednotlivých dôkazných prostriedkov. Vzťahuje sa k najdôležitejšej fáze trestného konania - k dokazovaniu. Dokazovanie prebieha v štyroch etapách. Prvou je vyhľadávanie dôkazov, druhou ich zabezpečenie, treťou ich vykonávanie a poslednou etapou dokazovania je hodnotenie dôkazov. Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. sa týka predovšetkým tretej etapy dokazovania, t. j. vykonávania dôkazov súdom, ale zahŕňa aj predchádzajúce dve štádiá dokazovania (vyhľadávanie a zabezpečovanie), pretože dôkazy zadovážené v rozpore so zákonom, eventuálne získané nezákonným donútením alebo hrozbou s výnimkou prípadu, keď sa použije ako dôkaz proti osobe, ktorá také donútenie alebo hrozbu donútenia použila (§ 119 ods. 4 Tr. por.), nie sú v trestnom konaní použiteľné a hodnotiteľné. V rámci uvedeného dovolacieho dôvodu sa preto skúma predovšetkým postup orgánov činných v trestnom konaní a súdu pri získavaní a vykonávaní dôkazov, ktoré slúžili ako podklad pre rozhodnutie vo veci.

Nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku (§ 371 ods. 1 písm. i) Tr. por.) sa rozumie nesprávne právne posúdenie zisteného skutku alebo nesprávne použitie iného hmotnoprávneho ustanovenia. Nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku sa rozumie zistenie, že skutok bol v napadnutom rozhodnutí kvalifikovaný ako trestný čin, napriek tomu, že nešlo o žiadny trestný čin alebo, že išlo o iný trestný čin alebo obvinený bol uznaný za vinného z prísnejšieho trestného činu, než ktorého sa súdnym skutkom dopustil. Nesprávnym použitím iného hmotnoprávneho ustanovenia sa rozumie nedostatočné posúdenie okolností vylučujúcich protiprávnosť činu (§ 24 až § 30 Tr. zák.), prípadne

zániku trestného činu (najmä § 87 Tr. zák.), prípadne pochybenie súdu pri uložení úhrnného trestu a spoločného trestu (§ 41 Tr. zák.), súhrnného trestu (§ 42 Tr. zák.) a pod. Je však potrebné uviesť, že dovolací súd nepreskúmava skutkové zistenia, na ktorých je založené napadnuté rozhodnutie súdu. Nie je tak legitimovaný posudzovať ani úplnosť a správnosť skutkových zistení ustálených súdmi oboch stupňov v pôvodnom konaní, a rovnako ani hodnotenie v tomto konaní vykonaných dôkazov. Podstatou správnej právnej kvalifikácie je, že skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní (ktorého správnosť a úplnosť dovolací súd nemôže skúmať a meniť) bol subsumovaný (podradený) pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. Len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. Správnosť a úplnosť zisteného skutkového stavu je teda dovolací súd povinný prezumovať.

Podľa § 371 ods. 4 Tr. por. dôvody podľa ods. 1 písm. a) až g) nemožno použiť, ak táto okolnosť bola tomu, kto podáva dovolanie známa už v pôvodnom konaní a nenamietal ju najneskôr v konaní pred odvolacím súdom; to neplatí ak dovolanie podáva minister spravodlivosti.

Oboznámením sa s obsahom predloženého spisu najvyšší súd zistil nasledovné skutočnosti:

Obvinený námietky, ktoré tvoria obsah ním uplatnených dovolacích dôvodov nevzniesol najneskôr v konaní pre odvolacím súdom, a to napriek tomu, že mu boli známe už v pôvodnom konaní. Skutočnosť ním uvedená v podanom dovolaní vo vzťahu k zásadnému porušeniu práva na obhajobu (§ 371 ods. 1 písm. c) Tr. por.) obvinený nenamietal ani v prípravnom konaní a to ani pri preštudovaní vyšetrovacieho spisu pred podaním obžaloby ani na hlavnom pojednávaní či v záverečnej reči a ani v podanom odvolaní či konečnom návrhu pred odvolacím súdom.

To isté platí aj vo vzťahu ku skutočnostiam uvádzaným obvineným subsumovaným pod dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. Obvinený v priebehu celého predchádzajúceho konania do podania dovolania nevzniesol námietku spočívajúcu v tom, že svedkovia M. H. a M. E. pre svojím výsluchom neboli zbavení mlčanlivosti. Len vo vzťahu ku kamerovým záznamom v podanom odvolaní uviedol, že „skutočnosť o priebehu skutku, ktoré tvrdil poškodený nekorešpondovali ani s úradným záznamom opisujúcim priebeh skutku zachyteným priemyselnou kamerou. Z tohto dôvodu som trval aj na vykonaní dôkazu - prehratí záznamu z priemyselnej kamery, avšak pre technické problémy na strane súdu mi nebolo vyhovené.“ V nasledujúcej (ďalšej) časti podaného odvolania v ktorej hodnotil vykonané dôkazy na ktorých prvostupňový súd založil výrok o jeho vine vyslovil názor, že týmito nebolo preukázané spáchanie trestného činu pre ktorý bola na neho podaná obžaloba. Z obsahu uvedeného je teda zrejmé, že obvinený nenamietol nezákonnosť vykonania ani tohto dôkazu, ale len zo svojho uhla pohľadu hodnotil vykonané dôkazy so záverom, že vykonaným dokazovaním jeho vina preukázaná nebola. Aj zvyšok dovolacích námietok obvineného k týmto skôr uvedeným dovolacím dôvodom tvoria námietky k rozsahu dokazovania a k nesprávnemu hodnoteniu vykonaných dôkazov.

K naplneniu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. najvyšší súd uvádza, že nie je oprávnený skúmať dovolaním napadnuté rozhodnutie z hľadísk úplnosti a správnosti skutkových zistení ustálených súdmi oboch stupňov a správnosť hodnotenia dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní, ale výlučne, ako je uvedené v predchádzajúcej časti tohto rozhodnutia len to, či súdy nižšieho stupňa na pevne a nemenne zistený skutkový stav, aplikovali správne ustanovenia Trestného zákona.

To znamená, že vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi prvého, prípadne druhého stupňa, vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku, môže obvinený v dovolaní uplatňovať len námietky právneho charakteru, nikdy nie námietky skutkové. Za skutkové sa pritom považujú tie námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, ale aj proti rozsahu vykonaného dokazovania a hodnoteniu dôkazov súdmi oboch stupňov. Dovolací súd nemôže posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení aj preto, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať. Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, alebo korigovať len odvolací súd. Dovolací súd nie je možné chápať ako tretiu

„odvolaciu“ inštanciu zameranú na preskúvanie rozhodnutí súdu druhého stupňa. Viazaný uvedenými skutkovými závermi, dovolací súd preskúmal obvineným vznesenú námietku nesprávnej právnej kvalifikácie skutku ako zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. d) Tr. zák. Uvedeného trestného činu sa dopustí ten, kto proti inému použije násilie alebo hrozbu bezprostredného násilia v úmysle zmocniť sa cudzej veci a taký čin spácha na chránenej osobe. Zo znenia skutkovej vety tak, ako bola ustálená v rozhodnutiach súdov oboch stupňov bez najmenších pochybností vyplýva, že obsahuje všetky zákonné znaky skôr uvedeného trestného činu zo spáchania ktorého bol obvinený právoplatne uznaný za vinného t. j., že použil násilie voči poškodenému, ktorý je starší ako šesťdesiat rokov v úmysle zmocniť sa cudzej veci.

Vyššie citované skutkové závery (ktorými je dovolací súd viazaný) preto bez akýchkoľvek pochybností odôvodňujú právnu kvalifikáciu konania obvineného S. Z. podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. d) Tr. zák. Vychádzajúc z uvedeného, vymedzenie skutku tak, ako bol ustálený odvolacím súdom (ktorého správnosť a úplnosť dovolací súd nemôže skúmať a meniť), neumožňuje ani dovolaciemu súdu dospieť ohľadom jeho právnej kvalifikácie k inému záveru.

Na podklade týchto úvah Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.